

HENNY THIJSSING-BOER

*Niemand is
een vergissing*

Henny Thijssing-Boer

Niemand is een vergissing

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Toen Jeanne van Ommeren deze zondagochtend wakker werd, flitste het meteen door haar heen: Het is twaalf februari, ik ben jarig. Tweënvijftig was ze geworden. Niet jong meer, maar ook zeker niet oud! Het was nog pikkedonker in de slaapkamer. Nadat ze een blik had geworpen op de verlichte wijzerplaat van het wekkertje dat op haar nachtkastje stond, besepte ze dat dat geen wonder was. Het was nog geen zeven uur, eigenlijk zou ze zich weer moeten omdraaien om er nog een paar uurtjes aan vast te plakken. Die luxe kon zij zich echter niet veroorloven, daarvoor lagen er te veel karweitjes op haar te wachten die gedaan moesten zijn voordat de kinderen kwamen. Omdat ze vandaag onder elkaar wilden zijn, hadden ze haar verjaardag gisteren al met vrienden en kennissen gevierd. Het was een gezellige, doch drukke dag geweest en al met al was zij er niet aan toe gekomen om voorbereidingen te treffen voor het eten van vandaag. Ze moest zelfs de hapjes voor bij de borrel nog klaarmaken en zo was er nog veel meer te doen. Ze wilde de huiskamer wat opruimen, want na de visite van gisteren, was er niks meer gebeurd. Als ze nu opstond, zou ze alles kalm aan kunnen doen, dus wat lette haar? Jeanne wierp een blik op haar man en zag dat Age er nog geen benul van had dat er een nieuwe dag was aangebroken. Ze liet zich geruisloos uit het brede bed glijden, schoot haar slofjes en duster aan en zonder ook maar één geluidje te maken verliet ze het slaapvertrek. In de keuken zette ze allereerst een ketel water op en niet lang hierna zat ze te genieten van een pittig kopje thee en knabbelde ze met smaak een beschuitje met kaas op. Daarna ging ze meteen met het eten aan de slag en grinnikte vermaakt in zichzelf toen ze bedacht dat Age haar vierkant voor gek zou verklaren als hij haar, zo vroeg, al zo druk bezig zag. Misschien had hij wel gelijk, ze wist heus wel dat noch Age, noch de kinderen haar zouden prijzen over een opgeruimd huis. Ze zagen het niet eens of het schoon of vuil was, ze deed het zuiver voor zichzelf. Met het eten was het anders gesteld, afzonderlijk van elkaar hadden Ivo en Kari door de telefoon allebei gevraagd: 'Maak je draadjesvlees en weet je nog dat wij alle drie van spruitjes en stoofpeertjes houden, mam?' De jeugd van tegenwoordig was gemakkelijk aangelegd, oordeelde Jeanne, spruitjes afhaken was een vervelend klusje, runderlappen bakken en laten sudderen nam eveneens veel tijd in beslag, om het maar niet te hebben over het schillen en klaarmaken van stoofpeertjes. Het was immers veel eenvoudiger om een portie patat te halen en een blik groente open te maken. Natuurlijk voldeed zij maar al te graag aan de wensen van de kinderen, ze

vond het zelfs heerlijk om weer eens grote pannen met eten te mogen koken. Om te beginnen zou er soep zijn, een rauwkostje deed het altijd goed en als toetje had ze ijs met warme kersen en slagroom. In verbeelding zag ze haar volkje al aan tafel zitten smullen. Het leven is meer dan goed, bedacht Jeanne zielstevreden, je voelde er gelukkig niks van dat er weer een jaartje bij was gekomen. Age was drie jaar ouder dan zij en samen genoten ze van elke nieuwe dag en van elkaar. Er ging bijna geen dag voorbij dat ze niet tegen elkaar zeiden: 'Wij hebben het zo mooi samen, daar kunnen we niet dankbaar genoeg voor zijn!' Ze gaven nog altijd veel om elkaar, ze waren gezond, financieel hadden ze niets te klagen, het allerbelangrijkste in hun leven waren toch wel de kinderen. Ivo, hun oudste, was dertig jaar, Kari was twee jaar jonger dan haar broer. Ze waren allebei volwassen, stonden op eigen benen en leidden een geheel eigen leven. Zo hoorde het, zo was het goed. Dat zij zich als moeder echt overgelukkig voelde als ze de kinderen een dagje allemaal tegelijk om zich heen had, hoefde ze niet aan de grote klok te hangen. Ze wist nu al dat ze vandaag volop zou genieten.

Age was leraar aan de basisschool hier op het dorp en zij was het niet vergeten dat de mensen vroeger plachten te zeggen: 'De kinderen van meester Van Ommeren zijn niet alleen recht van lijf en leden, het zijn ook nog eens plaatjes om te zien!' En zo is het maar net, vond Jeanne terwijl ze de peertjes opzette en de vlam onder het vlees iets lager draaide. Age en zij hadden gewoon knappe kinderen, die allebei goed waren terechtgekomen. Ivo had gekozen voor het bankwezen. Zij was niet zuinig trots als ze zijn visitekaartje las, dat ze trouwens uit haar hoofd kende: Drs. Ivo van Ommeren. Kantoordirecteur, Financieel adviseur.

Ivo woonde en werkte alweer jarenlang in Amsterdam. Aanvankelijk had zij hem liever dichterbij huis gehouden, haar opvatting van toentertijd was geweest dat hij zich in de stad Groningen net zo goed had kunnen ontplooien. Haar wens had er niet toe gedaan en tegenwoordig lag ze er allang niet meer wakker van. Ze was nu alleen maar dankbaar dat haar oudste gelukkig was geworden in werk én leven. Ivo had in Amsterdam een schitterend appartement gekocht waarin hij een aantal jaren had samengewoond met zijn meisje, Wieteke Swerink. Zij werkte als baliemedewerkster op dezelfde bank en Age en zij konden zich geen betere vrouw voor hun zoon wensen. Wieteke was gewoon een lieverd en zij waren zo mogelijk, nog meer van haar gaan houden toen ze het vorige jaar om deze tijd met Ivo in het huwelijksbootje was gestapt. Age en zij waren allebei blij geweest dat er aan het samenwonen een eind was gekomen en al een

vol jaar lang hoopten ze stilletjes dat ze opa en oma mochten worden. Ivo en Wieteke waren allebei dertig jaar, en hoewel zij vond dat het tijd werd voor een baby, zou ze haar verlangen niet hardop uitspreken. Je moest er als moeder voor waken dat je geen bemoeial werd. Ze kon de uren nu al berekenen dat ze voor de deur zouden staan en dan zou zij zich pas echt jarig voelen. Het werd ook tijd, vond Jeanne, dat zij Ivo en Wieteke weer eens te zien kreeg. Het was zeker al een maand of drie geleden dat ze voor het laatst thuis waren geweest. Ze hadden een druk leventje, zeiden ze telkens, het werk slokte veel tijd op en ze hadden een grote vriendenkring die ze ook niet mochten verwaarlozen. Ik begrijp het wel, lieverds, glimlachte Jeanne toegeeflijk voor zich uit. Ik zou zeker geen goede moeder zijn als ik geen begrip kon tonen, niet het gewenste geduld wist op te brengen.

Al mijmerend en onafgebroken drukdoende, dwaalden Jeannes gedachten naar haar dochter. Kari kwam vaker thuis dan Ivo en Wieteke, maar ja, zij woonde ook beduidend dichterbij. Kari woonde in een huurflatje in de stad Groningen, met de auto was de afstand in een dik halfuur bekeken. Kari was verpleegster geworden. Zij, Jeanne, vond het een bewonderenswaardig beroep, Age had liever gezien dat zijn dochter arts was geworden. Ages hartenwens was dat Kari, net als haar broer, een titel zou dragen, zij gunde haar dochter simpelweg het geluk in de liefde. Tot dusverre was dat helaas een vurige wens gebleven, Kari kon de ware blijikbaar niet vinden. Ze had vaak genoeg een vriend gehad, maar na verloop van tijd was het telkens op niets uitgelopen. Zij, Jeanne, snapte niet hoe dat mogelijk was, want volgens haar had Kari alles mee. Ze was mooi, ze had een lief en een absoluut goed karakter en bovendien een prima baan. Waarom was er nou geen leuke jongen die dat zag en zijn kans waarnam!

Zo, in stille mijmeringen, had Jeanne de eerste uren van deze zondag voorbij laten gaan. Ze tuimelde pardoos terug in de realiteit toen ze Ages stem opeens achter zich hoorde. 'Je bent verschrikkelijk ondeugend, weet je dat!'

Jeanne was de eerlijkheid zelve. 'Ik ben me van geen kwaad bewust.'

'Je bent jarig, ik had je ontbijt op bed willen brengen. Toen ik mijn ogen daarnet opendeed, was de vogel echter al gevlogen. Dit is niet leuk, Jeanne!'

'Het spijt me dat ik je plannen in de war heb geschopt, verder kan ik er niks aan doen. Ik kon het in bed niet langer uithouden omdat ik vreselijk veel te doen had. Kijk maar niet zo bedenkelijk, want de klusjes zijn inmiddels allemaal geklaard. Voordat ik me ga douchen en aankleden heb

ik alle tijd om gezellig thee te drinken met jou!’

Age glimlachte vertederd en nadat hij haar had gefeliciteerd en gekust, wees hij naar het fornuis. ‘Aan de pannen te zien ben jij bezig voor een heel weeshuis te koken! Ik mag me vergissen, maar volgens mij moeten wij de komende dagen opgewarmde klikjes eten!’

Jeanne schonk hem een open lach. ‘Daar vergis jij je dan wel degelijk in. Ik verzeker je dat alles in hongerige magen zal verdwijnen. Nou, en anders pak ik het zorgvuldig in en krijgen ze het mee naar huis. Daar zullen Kari en Wieteke geen nee tegen zeggen, hoor! Wat wil je: een sneetje brood of een beschuitje?’

Age schudde zijn hoofd. ‘Alleen een kop thee, verder hoeft ik niets. We krijgen zo dadelijk gebak bij de koffie, jou kennende zal er daarna ook geen kale borrel geschonken worden. Al met al krijg je zo’n dag eerder te veel dan te weinig. Ben je blij dat je je kroost vandaag om je heen zult hebben?’

Jeanne knikte bevestigend, haar blauwe ogen glommen warm toen ze tegenover Age aan de grote keukentafel ging zitten. ‘Ik heb daarstraks mijn gedachten over de kinderen laten gaan. Ben je het met me eens, Age, dat wij ons als ouders bevoorrecht mogen noemen? Van kleins af aan hebben Ivo en Kari ons geen zorgen gegeven, alleen maar heel veel geluk. Nu ze op eigen benen staan is daar – gelukkig! – geen verandering in gekomen en we mogen ons ook nog eens beroemen op een schat van een schoondochter. Ik ben zielstevreden en verschrikkelijk dankbaar. Jij ook, hè?’

‘Jazeker, desalniettemin vraag ik me af of jij de boel nu niet een klein beetje zit te romantiseren. Het was echt niet alle dagen rozengeur en maneschijn, hoor Jeanne! In zijn studententijd keek Ivo meer dan eens te diep in het glaasje, dan was er hier in huis van lieve vrede geen sprake. Dan rammelden de pannen bij ons op het dak omdat ik Ivo dan het liefst nuchter zou willen slaan en jij alle mogelijke moeite moest doen om mijn woede jegens Ivo te beteugelen. En zo had Kari net zo goed haar eigenaardigheidjes.’

De ietwat misprijzende blik die in zijn ogen verscheen, deed Jeanne zeggen: ‘Nu wijs jij op Kari’s studietijd die naar jouw normen te wensen overliet. Kari was en is geen uitgesproken studiebol, desondanks heeft ze een uitstekend plaatsje in de maatschappij veroverd. Je kunt gerust trots op haar zijn, ik wou dát je het was, Age.’

‘Ze had hogerop kunnen komen, daar blijf ik bij. Ik houd zeker niet minder van haar dan van Ivo, ik neem het haar nog wel kwalijk dat ze uit pure gemakzucht verpleegkundige werd in plaats van een beroemde arts. Daar

hebben we onderhand al ruzie genoeg over gehad, ik kan me er nou eenmaal niet bij neerleggen. Ik weet nu al dat het me vandaag moeite zal kosten om mijn mond erover te houden.'

'Daar zou ik dan toch mijn best maar voor doen!' adviseerde Jeanne. 'Je mag gerust een beetje trotser zijn op je dochter. Kari heeft een lief karakter, in mijn ogen heeft ze het goed gedaan.'

'Ik zit anders in elkaar dan jij,' bromde Age, 'ik houd vol dat Kari de kantjes eraf heeft gelopen.'

Jeanne schudde vertwijfeld haar hoofd over zoveel koppige vasthoudendheid. Net als Age, kon Jeanne niet weten dat hun dochter zich op hetzelfde moment een reprimande gaf.

Kari van Ommeren zat voor de spiegel van haar toilettafel en hardop sprak ze bijna dreigend tegen haar spiegelbeeld: 'Vandaag móet je het thuis vertellen! Wát er ook van komt, wát je er ook mee overhoop haalt. Het is jouw leven, je mag voor jezelf opkomen, zonder rekening te houden met de wensen van anderen. Ook die van papa mag je net zo fel bestrijden als je zelf wilt.' Jawel, dacht Kari met een zorgelijke frons op haar voorhoofd, maar mogen en durven zijn twee heel verschillende factoren. Ze zag er verschrikkelijk tegen op om ermee voor de dag te komen, ze was wel degelijk bang voor papa's reactie erop. En wat zou Ivo ervan zeggen? Serieus als hij de laatste jaren was geworden, zou hij er vast en zeker geen goed woord voor overhebben. Zij had echter geen keuze, ze zou de vuurproef vandaag hoe dan ook moeten doorstaan. Help me, mam... sta straks als je blijft aan mijn kant...

Tegen halfelf die morgen werd Jeanne het eerst door Ivo en Wieteke gefeliciteerd. Ze had juist het cadeautje uitgepakt – haar lievelingsgeurtje, verpakt in een beeldig flesje – toen Kari arriveerde. Nadat zij haar moeder had gekust en haar al het goede van de wereld had toegewenst, moest Jeanne opnieuw een pakje openen. Er kwam een lange, fijn geschakelde halsketting uit tevoorschijn en voordat Jeanne er iets over kon zeggen, rebbelde Kari: 'Hij is niet van goud, hoor, dat kon bruintje niet trekken. Er is mij echter verzekerd dat hij, zelfs na jarenlang gebruik, zijn gouden kleur zal behouden. Ik dacht dat hij leuk zou staan op de zwarte coltrui die je laatst aanhad. Nou ja, ik wist anders niks, en jij hebt nooit een verlanglijstje.'

'Maar kindje, je hoeft je niet te verontschuldigen,' zei Jeanne, 'ik ben er echt heel blij mee! Jij hebt gelijk; dat zwarte truitje vraagt gewoon om een leuke ketting. Bedankt, hoor, ik zal hem heel veel dragen!'

‘Wat heb je van papa gekregen?’ informeerde Wieteke, waarop Jeanne lachend antwoordde: ‘Heel veel liefde, wel voor een jaar lang.’ Ze keek van de een naar de ander toen ze vervolgde: ‘Ach, wat moeten wij elkaar nu nog geven? Wat we nodig hebben, gaan we meteen rennend halen. En als er dan een van ons jarig is, zijn er op dat moment geen wensen. Zo gaat dat als je ouder wordt.’

Age was het met zijn vrouw eens, toch voelde hij zich in het bijzijn van de kinderen wat ongemakkelijk met lege handen. Hij kon dan ook niet nalaten op te merken: ‘Dat prachtige boeket bloemen, daar op dat tafeltje in de hoek, heeft mam gisteren al van me gekregen. Ze deed alsof ze er blij mee was, nu is ze mijn geschenk blijkbaar alweer vergeten.’

Iedereen zag aan zijn gezicht dat dat laatste een grapje was, Jeanne ging erop in. ‘Er is niets mooiers voor een vrouw dan bloemen van haar man te krijgen. Ik waardeer die lieve geste van jou bijzonder, het wordt echter een beetje de gewoonte, want ik krijg iedere vrijdag een bosje bloemen van jou. Kijk, en dát kan vast en zeker niet elke vrouw zeggen en daarom voel ik me bij jou vaak genoeg een verwend mormel. Heb ik het hiermee weer goedge maakt?’ Jeanne lachte schalks.

Age bromde: ‘Zou je zo’n mens nou niet wat doen!?’

Kort hierna werden ze voorzien van koffie met een joekel van een slagroompunt. Dat deed Wieteke zeggen: ‘Dat ziet er goed uit, het is echter wel een pil voor de lijn!’

Jeanne wist dat haar schoondochter er alles aan deed om een slanke dent te blijven, ze waarschuwde: ‘Denk erom, Wieteke, vandaag wordt er niet aan de lijn gedaan, hoor! Ik heb niet voor niets allerlei lekkers in huis gehaald.’

Wieteke wierp een snelle blik op Ivo en met een bevestigend knikje beantwoordde hij haar onuitgesproken vraag. Wieteke bloosde toen ze naar Jeanne keek en zacht zei ze: ‘De komende negen maanden hoef ik mijn figuur niet in de gaten te houden. Ik zal groeien en groeien totdat ik zo rond ben als een ton. Als ik me tenminste niet vergis...’

Een moment zette Jeanne grote ogen op, dan zei ze ontroerd: ‘Is het heus waar, lieverd, vertel je me dat je zwanger bent?’

‘Dat hopen wij, ik ben echter pas twee weken over tijd. Misschien ben ik veel te voorbarig, maar Ivo en ik zijn er nu al zo vol van dat ik het niet voor me kon houden. Zeggen jullie het alsjeblijft nog tegen niemand, ik had zelf mijn mond moeten houden,’ besloot Wieteke, ze keek beschaamd. Jeanne liep op haar schoondochter toe, ze trok haar op uit haar stoel en omarmde haar. ‘Kom hier jij, moedertje in wording, je krijgt een dikke

pakkerd van me!’ Jeanne voegde de daad bij het woord en met een bibbertje in haar stem zei ze: ‘Dit is het allermooiste geschenk dat ik me kan wensen, hier kan niets tegenop. Je weet niet half hoe blij je me hebt gemaakt. En kijk eens naar papa, zijn zijn ogen niet verdacht vochtig?’ Age verweerde zich op zijn manier. ‘Ik kan er niks aan doen, ik houd nu eenmaal van titels. Die van opa zal ik met gepaste trots dragen. Ik zou je willen bedanken, jij gaat ons leven op een heel bijzondere manier verrijken.’

Nadat ook Kari haar schoonzusje en haar broer geluk had gewenst, achtte Ivo het nodig om het enthousiasme van zijn familie te temperen. ‘Hebben jullie niet gehoord wat Wieteke zei? Ze is nog maar twee weken over tijd, het moet allemaal nog goed gaan ook!’

Aan de mogelijkheid van een teleurstelling wilde Jeanne in haar blijdschap niet eens denken. Ze schudde driftig met haar hoofd en zei gedecideerd: ‘Als je niet ongesteld wordt, ben je zwanger, punt uit! Voel je je goed, heb je nergens last van?’ liet ze er bezorgd op volgen.

Daarop bekende Wieteke: ‘De laatste paar dagen ben ik bij het opstaan vreselijk misselijk. Zo erg dat ik ervan moet overgeven.’

Jeanne straalde. ‘Malle meid, waarom zou je dan nog twijfelen? Met deze welbekende ochtendverschijnselen mag jij blij zijn, je hebt mij er helemaal gerust mee gesteld! Ik word oma, een lang gekoesterde wens gaat voor mij in vervulling. Op mijn verjaardag nog wel, kan het mooier?’ Ze keek Wieteke indringend aan toen ze verderging. ‘Die misselijkheid is van korte duur, na een maand of drie zul je er geen last meer van hebben. Geniet van je zwangerschap, dat kan ik je niet genoeg op het hart drukken. Nieuw leven mogen voortbrengen is gelijk aan een wonder, het is het allermooiste wat een vrouw kan overkomen.’ Jeanne zweeg doordat ze het van ontroering even te kwaad kreeg. Ze wiste tersluiks langs haar ogen en nadat ze zich weer had hersteld drong het tot haar door dat Kari er ietwat verloren bij zat. Ze meende zich in de gevoelens van haar dochter te kunnen verplaatsen en moederlijk troostte ze Kari. ‘Niet verdrietig zijn, lieverd, jouw tijd komt gegarandeerd nog!’

Van louter schrik viel Kari kattiger uit dan haar bedoeling was. ‘Doe niet zo raar, mam! Jij suggereert dat ik jaloers ben en dat is beslist niet waar. Ik ben juist hartstikke blij voor Wieteke en Ivo, tante worden lijkt me bovendien bepaald geen straf.’ Kari voelde dat ze bloosde. Waarom zei mam dan ook van die stomme dingen waar iedereen bij zat. Het allerberoerdste was dat zij de vreugde van iedereen straks zou moeten verstoren met haar nieuws. Ze betwijfelde óf ze er nu nog mee tevoorschijn zou durven

komen. Bah, wat voelde ze zich nou opeens rottig, zo opgelaten als het maar kon...

Dat meende Wieteke te zien. Net als haar schoonmoeder vermoedde ook zij dat Kari het moeilijk had met haar zwangerschap. Het was niet moeilijk te snappen, vond Wieteke, dat Kari ook graag getrouwd zou willen zijn. En welke vrouw wilde nou niet graag een kindje van de man die ze boven alles liefhad? Kari was toch zeker een gezonde jonge vrouw, het was gewoon heel jammer dat zij nog steeds alleen was. Wieteke vroeg zich af hoe ze Kari wat zou kunnen opbeuren. In de hoop haar aan het lachen te maken, besloot ze een anekdote van vroeger aan te halen. Ze had er geen idee van dat ze Kari daadwerkelijk te hulp schoot toen ze zich naar haar schoonzusje toeboog en zei: 'Ik herinner me opeens dat jij vroeger, toen je stage liep in het ziekenhuis, dienst had op een mannenafdeling. Weet je nog dat jij toen alle kunstgebitten van de heren in één bak verzamelde om ze te poetsen? Dat werd je naderhand niet in dank afgenomen, er kwam heel wat passen en meten aan te pas voordat iedereen zijn eigen gebit weer in kon doen. Ik vind het nog altijd een kostelijk verhaal. Jij deed je uiterste best, je wilde economisch te werk gaan, je patiënten waardeerden jouw goede bedoelingen echter niet. Weet je nog, Kari?'

Deze lachte zuurzoet en in een flits besepte ze dat zij deze handreiking van Wieteke moest aangrijpen. Het was nu of nooit. Na nog een korte adem-pauze zei ze stroef: 'Die stommiteit van toen wees er al op dat ik niet geschikt ben voor het vak. Het is dan ook goed dat ik mijn ontslag heb aangevraagd...' Zo, dacht Kari, het hoge woord is eruit, ze was benieuwd wie er als eerste op zou reageren. Het was Jeanne die haar dochter een moment niet-begrijpend aanstaarde voordat ze zei: 'Wat zeg je nou toch, dit kan toch niet waar zijn! Zo'n prachtig beroep, daar zet je niet zomaar een punt achter. Je ziet er de laatste tijd wat vertrokken uit, misschien ben je overspannen? Laat je maar eens goed onderzoeken, of ga een poosje met ziekteverlof. Als je uitgerust bent, ziet alles er anders uit en zul je zelf moeten lachen om wat je daarnet zei. Dit is echt te zot voor woorden, hoor Kari!'

Zij reageerde even stroef als daarnet. 'Ik ben zo gezond als een vis. Ter verduidelijking kan ik jullie zeggen dat alles al in kannen en kruiken is. Mijn ontslagaanvraag is al ter goedkeuring ondertekend. Ik moet nog één week in de nachtdienst die vanavond om elf uur begint, daarna ben ik geen verpleegkundige meer. En dat spijt me niet, ik had veel eerder al tot dit, weloverwogen, besluit moeten komen...'

Nu deed Ivo als eerste zijn mond open. 'Hoe komt dit zo opeens, je hebt

er nooit over geklaagd dat je werk je niet beviel! Of heb je ergens een andere baan aangeboden gekregen en kun je je aanzienlijk verbeteren? In dat geval kan ik me verplaatsen in jouw standpunt.'

'Ik heb er niet over geklaagd omdat ik wist dat ik daar niets mee opschoot. Ik moest er zelf mee in het reine komen en dat is nu dus gebeurd. En om je vraag te beantwoorden: nee, ik heb nog geen ander werk. Als ik mijn laatste nachtdienst heb gedraaid, las ik voor mezelf eerst een paar weekjes van lekker niks doen in, daarna zie ik wel weer. Ik voel dat ik de juiste beslissing heb genomen en dat het goed is.'

'En daar ben ik het niet mee eens, jongedame!' Ages strenge stem trof Kari onaangenaam. Ze boog haar hoofd, Age ging op dezelfde toon verder. 'Je gooit toch warempel geen oude schoenen weg voordat je nieuwe hebt aangeschaft! Ik heb altijd al gezegd dat wij van jou alles kunnen verwachten, dit gaat echter alle perken te buiten. Ik eis van je dat je op je besluit terugkomt, nog liever is het mij als jij alsnog medicijnen gaat studeren!'

'Er is voor mij geen weg terug, papa... Je mag niet van mij verlangen dat ik, louter om jou een plezier te doen, met grote tegenzin werk en dus... ongelukkig ben.'

'Zo'n vaart zal het niet lopen,' oordeelde Age met een ontstemd gezicht, 'in het onderwijs is het ook heus niet alle dagen feest. Maar daarom gooi ik niet gemakshalve het bijltje erbij neer! Je valt me tegen, Kari, je hebt me verschrikkelijk teleurgesteld. En wat denk je in de toekomst te gaan doen; je hand ophouden en dankjewel zeggen tegen de belastingbetalers? Tjonge, daar schaam ik me al bij voorbaat voor!'

'Ik zal er heus wel voor zorgen dat jullie je niet voor mij hoeven te schamen,' zei Kari, haar stem klonk dun van aandoening. 'Ik vind heus wel ergens werk, desnoods in een supermarkt achter de kassa. Wat kan mij dat schelen als ik me er gelukkiger bij voel... als ik 's nachts weer eens lekker kan slapen...' Hier zweeg ze doordat ze haar lang opgekroppte tranen niet meer in bedwang kon houden. Die rolden over haar wangen toen ze snikte: 'Ik kan het niet meer áán, al heel lang niet meer. Het spijt me dat ik jullie vreugde over Wietekes zwangerschap moet bederven, maar... Nou ja, zoals zij jullie blijdschap in ontvangst mocht nemen, zo heb ik nu een klein beetje begrip en steun nodig. Denk maar niet dat het gemakkelijk is als je niet weet hoe het nu verder moet. Mam... begrijp jij me dan ook niet?'

Het was een smeekbede die door Jeannes hart sneed en haar deed zeggen: 'Ik zie dat jij het moeilijk hebt en, geloof me kindje, dat doet mij gemeen zeer. Je vraagt om begrip en dan ben ik het eens met Ivo. Hoe kunnen wij

nu zo pardoes begrip opbrengen terwijl er voorheen nooit een klacht over je lippen kwam? Je bent ons een verklaring schuldig, jouw uitlating dat je zo graag weer eens een nachtje lekker zou willen slapen, baart mij grote zorgen. Wat is er aan de hand, Kari, waar probeer jij je in je eentje doorheen te worstelen?’

Kari snoot haar neus, ze haalde diep adem voordat ze van wal stak. ‘Er is dagelijks zo veel leed om me heen en dat neem ik allemaal mee naar huis. Ik kan het niet van me afzetten zoals mijn collega’s dat wel doen. Een goede verpleegster hoort na haar diensttijd afstand van haar patiënten te nemen, ik voel hun leed, pijn en verdriet echter alsof het mezelf betreft. Ik kán het niet van me afschudden, ik ga ermee naar bed. Met alle gevolgen van dien...’ Ze zweeg heel even en toen ze weer verderging, drong het langzaam maar zeker tot de anderen door dat Kari al te veel sores van anderen in haar jonge hart had opgeslagen. ‘Een poos geleden was er een klein jongetje van nog maar net zeven jaar, dat stierf aan leukemie. Hij was enig kind, een allerliefst knulletje van wie ik was gaan houden. Ik denk nog vaak aan hem en aan zijn ouders die het nog steeds onvoorstelbaar moeilijk moeten hebben. Ik zie almaar mensen lijden en sterven en dat kan ik niet verwerken. De man van een echtpaar zonder kinderen... Als je dan ziet hoe verloren en intens verdrietig zo’n vrouw is die dan geheel alleen achterblijft. Dan voel ik me als verpleegster machteloos, een grote kluns... Ik wil daadwerkelijk iets kunnen doen om vooral geestelijk leed te verzachten, maar dat is onmogelijk. En daarom is dit vak voor mij zo vreselijk frustrerend. Vorige week stierf er een jonge vrouw van nog geen veertig jaar. Ik had haar lang verpleegd, kende haar en mocht haar graag. Op een nacht stierf ze, juist toen ik nachtdienst had. Nog altijd galmen de rauwe wanhoopskreten van haar man in mijn oren, het gebeurt dat ik ’s nachts wakker schrik van dat denkbeeldig geluid.’ Hier zweeg Kari een moment, daarna somde ze nog een aantal intrieste gevallen op die haar ogen met tranen vulden. Ze wiste ze driftig weg en verzuchtte: ‘Zo kan ik nog wel uren doorgaan. Voor de mensen die het ziekenhuis weer gezond verlaten, ben ik intens dankbaar, er zijn helaas te veel anderen met wier lot ik me te sterk verbonden voel. Nu ligt er weer een man met wie ik verschrikkelijk te doen heb. Hessel Hofland, hij heeft een hartinfarct gehad. Hij heeft de intensive care inmiddels mogen verlaten, wegens plaatsgebrek ligt hij nu zielig alleen op een klein zaaltje heel erg somber te zijn. Er moet schrikbarend veel in zijn hoofd omgaan, want hij ligt almaar te piekeren. Hij zou zijn hart eens flink moeten luchten, hij zwijgt echter in alle talen. Ik zou zo graag eens een zweem van een lach op zijn gezicht willen zien,

die blijft helaas uit. Het is op de afdeling bekend dat hij zijn vrouw heeft verloren, ik vermoed dat hij, in alle stilte en zonder tranen, huilt om haar. Hij weet gelukkig niet dat ik al even stil met hem meehuil. Dat mag helemaal niet, ik doe het wel en daarom ben ik voor dit vak niet geschikt. Ik móet ermee stoppen, anders lig ik vandaag of morgen zelf in een ziekenhuisbed ernstig ziek te zijn...' Kari zweeg, haar vragende blauwe ogen zochten en vonden die van Age. En hij knikte haar geruststellend toe en voor het eerst liet hij merken dat hij, al luisterend, een blik in haar hart had geworpen. 'Nu ik dit allemaal hoor, besef ik klip en klaar dat jij zeker geen arts had kunnen worden. Het spijt me dat ik je vroeger die richting uit wilde sturen, vaak met harde woorden die geen tegenspraak duldden.' Kari wist niet wat ze hoorde, haar stem was dan ook vol ongeloof. 'Begrijp je het echt, papa, dat ik deze beslissing moest nemen...?'

'Ja. Voor geen prijs zou ik willen dat jij er onderdoor ging. Het is al erg genoeg dat je het al die jaren zo moeilijk hebt gehad. En je klaagde niet omdat je maar al te goed wist dat je dan van mij de wind van voren zou krijgen. Waar of niet?' Daarop knikte Kari woordeloos van ja en verzuchtte Age: 'Ik heb altijd een hekel gehad aan kerels die thuis de boeman spelen en nu blijkt dat ik er zelf eentje was. Deze wetenschap voelt bepaald niet prettig...'

Kari kreeg medelijden met hem, door het schuldgevoel dat letterlijk van zijn gezicht droop. 'Je moet het niet overdrijven, zo erg was het nou ook weer niet. Het doet er nu gelukkig niet meer toe, ik ben alleen maar blij dat je het zo positief opvat. Ik had verwacht dat je verschrikkelijk boos op me zou zijn en ik zag er als een berg tegen op om het aan jullie te moeten vertellen. Er is een zware last van mijn schouders gegleden en dat voelt wél prettig. Hoef ik nu alsjeblieft niet langer het middelpunt van de belangstelling te zijn, kunnen we het over iets anders hebben...?'

Jeanne zag dat Kari het emotioneel wat te kwaad kreeg. Ze gaf de anderen een stille wenk en schoot haar dochter te hulp. 'Het wordt tijd om mijn verjaardag een beetje feestelijk te vieren, daarom gaan we de koffieboel opruimen en wat anders inschenken.' Ze zei geen nee toen Age aanbood dat hij voor de drankjes zou zorgen. 'Dat is lief van je, dan zet ik de hapjes op tafel. Geef mij maar een rood wijntje, Wieteke wil vast wel een glas bowl en Kari een witte wijn.' Age nam de opdracht met een hoofdknik in ontvangst, maar voordat hij naar de keuken verdween, riep Kari: 'Ik moet geen wijn, hoor papa, geef me maar een sapje. Ik moet vanavond in de nachtdienst, dan wil ik geen alcohol gebruikt hebben.'

In de uren die volgden werden Kari's beslommeringen niet meer aange-

roerd, maar werd er gezellig gekeuveld en gelachen.

Nadat ze gezamenlijk de middagdienst hadden bijgewoond, werd het ongemerkt zomaar vijf uur. Ze zaten achter de warme maaltijd toen Ivo toch terugkwam op Kari's ontslag. 'Als ik in jouw schoenen stond, zou ik het wel weten. Je zou wel gek zijn om – zoals je eerder zei – achter de kassa te kruipen van een supermarkt. Daar is op zich overigens niks mis mee, ik bedoel te zeggen dat als jij je hersens goed gebruikt, je hogerop kunt komen. Je moet weer gaan studeren, er zijn tal van richtingen die geschikt zijn voor jou. Hierbij denk ik aan docente Nederlands, Frans of Duits. Zoiets moet je doen, dan stel je tenminste iets voor!'

Kari schepte voor de tweede keer stoofpeertjes op, ze antwoordde wat stekelig: 'Houd jij je nu maar bezig met jullie kindje dat komen gaat, ik red me wel met mijn zaken. Wat ik in de toekomst ga doen, is voor mij een groot vraagteken, ik weet echter heel zeker dat ik niet met mijn neus in studieboeken duik. Ik heet toevallig geen Ivo, ik heb een hekel aan studeren. Bemoei je verder niet met mijn leven, ik laat jou toch ook met rust!' 'Poeh, wat ben jij gauw aangebrand, zeg!' viel Ivo uit. 'Het is toch zeker wel even zo dat jij, achteraf bezien, voor niks en noppes hebt gestudeerd, dat noem ik verloren jaren waar ik met spijt op terug zou kijken.' Kari stak haar tong tegen hem uit, Jeanne kwam sussend tussenbeide. 'Kari heeft gelijk, jij hebt je niet met haar zaken te bemoeien. Het komt allemaal wel weer goed, daar ben ik niks bang voor. Ze is nog jong, zodra zij een baan vindt die wel bij haar past, doen de voorbijgegangene jaren er niet meer toe. Misschien moet het allemaal zo lopen omdat er al iets moois op Kari ligt te wachten. Zo positief kun je het ook benaderen, het geeft in elk geval een plezierig, hoopvol gevoel.'

Jeanne van Ommeren schoot in een verlegen lachje toen ze aan het gezicht van Ivo zag dat hij haar niet serieus nam. Ze zweeg omdat ze er geen behoefte aan had om zich tegenover hem te verdedigen. En Ivo, met zijn laatdunkende blik, kon op dat moment, net als de anderen overigens, onmogelijk weten dat de uitlatingen van zijn moeder op een vooruitziende blik wezen.

HOOFDSTUK 2

Kari prees zich gelukkig dat ze haar laatste nachtdienst inging in gezelschap van een collega die ze bijzonder graag mocht. Alsof Corry van Ham haar gedachten kon lezen, zo zei zij, welgemeend warm: 'Het spijt me echt